

Kropla

Biedna, mała kropla
spada szybko w dół;
z chmurki spadła,
z wielkiej, pięknej,
z górki zjazd ma,
co chceć więcej!

Ma zadanie już obrane
odkąd była cząstką, gazem
co unosił się nad ziemię:
spaść i zmoczyć ludzkie plemię,
podlać grządki, pomóc w roli,
w kiełkowaniu ich fasoli.

Wnet kropelka kruka widzi,
co nadfruwa z bliskiej dali –
i ten kruk sobie z niej szydzi!
Dziób otwiera! Serce wali
małej kropli. Cóż ją trapi?
Wie: nie każda kropla trafi
w pole, beczkę, do jeziora.
Ale że to już jej pora?

Inna kropla jest na szybie
samochodu, co się chybie,
bo po polnej drodze jedzie.
Na siedzeniu damę wiezie.
Dama kroplę zobaczyła: czy ła-
-skawie zechce wygrać kropla,

z inną kroplą? Chustką mokrą
tor układa, łącząc krople w słup wilgoci.
Teraz przegrać nie wypada, lecz ta druga
kropla psoci! Druga kropla w pierwszą
skacze. Dama płacze.

Płyną krople w dół jej twarzy,
zrzucane zaczerpnięciem powietrza.
Sama ich obecność parzy.
Niechaj każda kropla spieprza.

Ostro wdycha. Oczy suche.
Mokrą w łóżku ma poduchę.

Nie chce spać. Smutno jej jeszcze,
więc nocami pisze wiersze.